

хладна нощъ. Безбройни групи се тълпѣха около тия огньове и, като че отъ грамаденъ кошеръ пчели, идѣше отъ тамъ сподавениятъ глѣчъ, смѣсениятъ говоръ и смѣхъ на хиледи хора. Като мравки, идѣха едни, връщаха се други, бързо прекосваха конници, високо проецаваше пронизващата мелодия на тржбитъ, цвилѣха коне — странната и живописна пѣстрота на голѣмитъ военни лагери. 11. и 24. полкове, като всички действащи, имаха помлади набори, отколкото нашитъ, резервнитъ полкове. Това бѣха млади и хубави момчета, на които не можешъ да се нагледашъ. Тѣ всички бѣха отъ сѣщитъ села и краища. И нашитъ войници, всички зрѣли мъже, гледаха тая шумна и весела бъркотия на палави школьники съ нѣжното и любяще участие на по-стари братя. Млади момчета, че за тѣхъ това и трѣбва: игри, закачки, смѣхъ...

По-рано отколкото очаквахме, дружинниятъ командиръ се завърна при насъ. Навѣрно артилерийското отдѣление е готово и скоро ще тръгнемъ. Но защо е тъй сериозенъ и загриженъ майорътъ?

Насъ, офицеритъ, той повика при себе си.

— Господа, войната е обявена. Поздравлявамъ ви. — И той ни подаде ржка.

Войната е обявена! Ние останахме като гръмнати. Да, ние знаехме, че това единъ день ще стане, ние чакахме, искахме това,